

Податковим Кодексом України [5]. При цьому різниці для адміністративних витрат не передбачені.

Отже, адміністративні витрати – це загальногосподарські витрати, які спрямовані на обслуговування та управління підприємством і відображаються в обліку в момент їх здійснення. Невичерпний, але докладний перелік витрат, що входять до складу адміністративних, наведено в п. 18 П(С)БО 16.

Список використаних джерел:

1. Безверхий К. В. Непрямі витрати в системі управління промисловим підприємством: обліково-контрольний аспект : [моногр.] / К. В. Безверхий – К. : Центр учбової літератури, 2013. – 276 с.

2. Давидов Ю. Г. Облік і контроль непрямих витрат (на матеріалах підприємств харчової промисловості України). Автореф. дис... канд. екон. наук: 08.06.04 / Київ. нац. екон. ун-т. – К., 2002. – 19 с.

3. Інструкція про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань та господарських операцій підприємств і організацій, затверджена наказом Міністерства фінансів України від 30.11.99 р. № 291. (Редакція станом на 27.06.2013 № 627) [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0893-99>

4. Методичні рекомендації щодо облікової політики підприємства та внесення змін до деяких наказів Міністерства фінансів України, затверджені наказом Мінфіну України від 27.06.2013 № 635.

5. Податковий кодекс України від 02.12.2010 № 2755-VI.

6. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 16 «Витрати»: Наказ МФУ від 31.12.1999. – №318. (Редакція від 09.08.2013) [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0027-0>.

7. Фаріон В. Я. Формування та облік адміністративних витрат підприємств // В Я Фаріон/ Економічні науки. – Серія «Облік і фінанси». – Випуск 8 (29), 21-29, 2011.

8. Цал-Цалко Ю. С. Витрати підприємства: Навч. посібник. – Київ: ЦУЛ, – 2008. – 565с.

Кашпіровська І.С.,

магістр, спеціальність «Облік і оподаткування»,

науковий керівник:

д.пед.н., професор Теловата М.Т.,

Національна академія статистики, обліку та аудиту

(м. Київ)

ОБЛІК ВИТРАТ НА ОПЛАТУ ПРАЦІ

В сучасних умовах господарювання правильний і головне дієвий облік витрат повинен стати не лише як засіб дотримання вимог чинного законодавства, а й як джерело надійної інформації для подальшого контролю та управління витратами на оплату праці.

Актуальність полягає в тому, що кожен власник прагне мінімізувати будь-які витрати пов'язані з оплатою праці, адже це збільшить його прибуток. На кожному підприємстві є свій максимальний рівень витрат на оплату праці, при перевищенні якого підприємство просто стає збитковим. З іншої сторони надмірне скорочення витрат на оплату праці призводить до послаблення мотивації працівників, зниженню трудової дисципліни, недобросовісному виконанню персоналом своїх обов'язків і, навіть, відтоку найбільш сумлінних і кваліфікованих працівників. Тому основна задача управління витратами на оплату праці - це знайти оптимальний рівень таких витрат, що забезпечував би і прибутковість підприємства і достатню мотивацію працівників [4].

Мета полягає у налагодженні організаційно-методологічних аспектів обліку, контролю та аналізу витрат на оплату праці, розробці рекомендацій щодо їх удосконалення на підприємстві.

Для досягнення зазначеної мети мають бути сформульовані та вирішені ряд завдань:

- Визначити сутність витрат на оплату праці;
- Здійснити економіко-правовий аналіз нормативної бази та огляд спеціальної літератури з питань обліку та контролю витрат на оплату праці;
- Організувати бухгалтерський і податковий облік витрат на оплату праці в умовах застосування інформаційних технологій;
- Розробити та використовувати організаційно- інформаційну модель аналізу витрат на оплату праці;
- Постійно застосовувати та удосконалювати дієвий контроль витрат на оплату праці.

Вирішенню цілого ряду завдань присвячені наробки українських та зарубіжних вчених, а саме: Білухи М.Т., Бутинця Ф.Ф., Живко З.Б., Каменської Т.О., Колот А.М., Корінько М.Д., Пантелеєва В.П., Пилипенка І.І., Редька О.Ю., Лишиленко О.В., Нашкерської Г.В., та інших, але деякі питання потребують відповіді.

Облік витрат на оплату праці має бути організований таким чином, щоб не лише забезпечувати складання фінансової, податкової, статистичної видів звітності, а й подавати інформацію про витрати на оплату праці у вигляді, придатному для подальшого аналізу та обґрунтування управлінських рішень. При цьому повинна бути налагоджена взаємодія бухгалтерської, планової, фінансової та інших служб підприємства, щоб забезпечити облік, контроль і управління витратами на оплату праці. Облік витрат в цій системі виступає як один з головних елементів, як інформаційна база на основі якої розробляється стратегія і тактика контролю та управління за витратами на оплату праці. На жаль на багатьох підприємствах рішення в цій сфері часто приймаються спонтанно, необґрунтовано, що часто призводить до грубих управлінських помилок.

Правильно налагоджена система обліку витрат дає можливість отримати апарату управління інформацію про фінансово- господарський стан підприємства, використання ресурсів, формування собівартості, здійснювати економічний

аналіз та контроль за кількісними та якісними параметрами показника і регулювати сам процес виробництва, приймати ефективні, економічні рішення.

В практиці планування і обліку для характеристики витрат виробництва використовують термін «витрати на виробництво», на випущену продукцію вони виражаються в її собівартості.

Собівартість продукції підприємств являє частину вартості цієї продукції, що включає споживані кошти, предмети праці, послуги інших організацій і заробітну плату працюючих, виражені в грошовій формі.

Згідно з П (С) БО 16 «Витрати» до складу елементу витрат «Витрати на оплату праці» включається заробітна плата за окладами і тарифами, премії та заохочення, компенсаційні виплати, оплата відпусток та іншого невідпрацьованого часу, інші витрати на оплату праці. [3]

Керуючись основними цілями обліку, насамперед необхідно виділити із фонду оплати праці заробітну плату, включену до собівартості продукції. В класифікації витрат на оплату праці, потрібно акцентувати увагу на таких статтях:

Витрати на оплату праці робітників, безпосередньо зайнятих у процесі виробництва продукції.

Стимулюючі виплати – надбавки за якість роботи та високу майстерність, стаж роботи, винагороду за вислугу років, за підсумками роботи підприємства за рік, різні премії, пов'язані з виробничою діяльністю.

Непродуктивні виплати – оплата простоїв, доплати за відхилення від нормальних умов праці, доплати за роботи у нічний час, понадурочні роботи, переведення на іншу роботу, що не відповідає кваліфікації робітника тощо.

Інші види витрат: витрати з найму, відбору робочої сили, витрати, пов'язані з навчанням і перенавчанням, витрати на оплату праці допоміжних робітників, зайнятих ремонтом обладнання і транспортних засобів, підготовкою та обслуговуванням робочих місць, що включаються до складу загальновиробничих витрат, витрати на оплату праці працівників, зайнятих управлінням виробничих підрозділів, що включаються до складу загальновиробничих витрат, витрати на підготовку керівних кадрів, витрати на оплату праці спеціалістів і керівників, зайнятих управлінням підприємством, що включаються до складу адміністративних витрат [2].

Запропонована-класифікація витрат на оплату праці відповідає цілям обліку собівартості і визначення прибутку, а також частково цілям контролю і регулюванню витрат та вирішенням проблем майбутніх витрат на робочу силу.

Для обліку витрат на оплату праці виробничих робітників призначені статті калькуляції «Основна заробітна плата» та «Додаткова заробітна плата».

Додаткова заробітна плата – це винагорода за працю понад встановлених норм, за трудові успіхи та винахідливість і за особливі умови праці. Вона включає доплати, надбавки, гарантійні й компенсаційні виплати, передбачені законодавством, премії, пов'язані з виконанням виробничих завдань і функцій.

Законодавство України встановлює норми мінімальної оплати праці та певних доплат за роботу в позаурочний час, в святкові та вихідні дні тощо. Через це з метою дотримання чинного законодавства необхідно і важливо

правильно здійснювати облік витрат на оплату праці і з точки зору податкового обліку [1,2].

Практичне значення у вирішенні основних завдань з обліку праці і заробітної плати полягає:

- в забезпеченні контролю за кількісним складом працівників, використанням робочого часу та дотриманням трудової дисципліни;
- контролю за порядком ведення розрахунків з працівниками підприємства по оплаті праці та включення у собівартість продукції (робіт, послуг);
- контролю розрахунків з бюджетом та позабюджетними фондами по утриманих податках;
- своєчасним складанням та здачею звітності.

Список використаних джерел:

1. Податковий кодекс України від 02.12.2010 р. № 2755-У1 із змінами і доповненнями// <http://www.rada.gov.ua>.
2. Закон України Про оплату праці від 10.07.03 р. № 1086-ГУ із змінами і доповненнями // <http://www.rada.gov.ua>.
3. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 16 «Витрати»: затв. наказом Мінфіну України від 31-12.99 р. № 318 . із змінами і доповненнями.

Ковальчук І.О.,
магістр, спеціальність «Облік і оподаткування»,
науковий керівник:
д.е.н, професор Корінько М.Д.,
Національна академія статистики, обліку та аудиту
(м. Київ)

ОБЛІК І АУДИТ МАЛОЦІННИХ ТА ШВИДКОЗНОШУВАНИХ ПРЕДМЕТІВ В СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

У господарській діяльності кожного підприємства використовується значна група засобів праці порівняно невеликої вартості і зі скороченим терміном служби. Такі засоби є малоцінними активами. Сьогодні малоцінні активи для цілей адекватного облікового відображення поділяються на категорії: малоцінні та швидкозношувані предмети (далі – МШП) та малоцінні необоротні матеріальні активи. Подвійний прояв економічного змісту означених активів як малоцінних основних засобів та предметів праці зі скороченим терміном використання зумовлює застосування специфічної облікової методики у практичній діяльності суб'єктів господарювання.[1]

Важливого значення набуває поліпшення якісних показників використання МШП. Цього можна домогтися шляхом економії і більше ефективного їхнього використання. Рішення вищевикладених завдань можна досягти, застосовуючи більше прогресивні конструкційні матеріали, впроваджуючи нові технології, замінюючи дорогі матеріали більше дешевими без зниження якості продукції,